

Μια εξομολόγηση για τον Σεβ. Μητροπολίτη Νέας Κρήνης κ. Ιουστίνο

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ομολογώ εξ αρχής ότι μέσα μου υπήρχε ένας προβληματισμός. Γνωρίζω ότι γράφοντας μερικές σκέψεις για τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς κ.κ. Ιουστίνο, προσκρούω στην ταπεινότητα του. Και γνωρίζω πως η αγάπη του δεν επιθυμεί εγκώμια. Από την άλλη όμως, νιώθω μέσα μου την ανάγκη να εξομολογηθώ στην αγάπη σας και στην αγάπη του ιδίου. Του π. Ιουστίνου, γιατί συνεχίζει να είναι απλός άνθρωπος και πατέρας μας.

Έχω την αίσθηση ότι η λέξη «πατέρας» είναι κάτι παραπάνω από σχέση αγάπης και εμπιστοσύνης. Είναι αναφορά στο πρόσωπο ενός ανθρώπου και πνευματικού ανδρός ο οποίος γεννήθηκε για να ζήσει Χριστό και να βαδίζει με τον Χριστό. Ο π. Ιουστίνος γεννήθηκε στη Μελίτη Φλώρινας και από μικρός συνδέθηκε με την εκκλησία. Κοντά στον άγιο Γέροντα του με το παιδικό χαμόγελο και την άγια αθωότητα π. Θεόκλητο Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας, εντρύφησε στα θεία νάματα και στη γλυκειά ευωδία που αναδύει από την εκκλησιαστική ζωή. Σπούδασε τη Θεολογία και άφησε μία λαμπρή πανεπιστημιακή καριέρα, σηκώνοντας τον σταυρό του και ακολουθώντας τον Χριστό. Μόνο η αγάπη για τον Χριστό κινούσε τη σκέψη, τη θέληση, την ενέργεια του και η ίδια υπήρξε ο απόλυτος διαμορφωτής της προαίρεσης του που ήταν αγαθή και είχε αναφορά ύπαρξης στο Άγιο Πρόσωπο του Τριαδικού Θεού.

Θέλω να εξομολογηθώ τις σκέψεις μου και να τις καταθέσω στο «πετραχήλι» της αγάπης σας. Ο π. Ιουστίνος είναι ο άνθρωπος που όταν ξεκίνησα τις σπουδές μου στο Τμήμα Βαλκανικών Σπουδών Φλώρινας το 2000, με πλησίασε με αγάπη. Σε ένα άγνωστο μέρος, χωρίς να γνωρίζω κανέναν, είχα τον πόθο και την επιθυμία να συνδεθώ με υγιείς μορφές της εκκλησιαστικής διακονίας. Το είχα ανάγκη και το επιδίωξα με μεγάλη θέληση, αφού είχα φύγει από την πατρίδα μου τα Τρίκαλα και αναζητούσα το νέκταρ των θείων λόγων εκεί πέρα στην όμορφη και γραφική μας Φλώρινα.

Ήταν Οκτώβριος του 2000 όταν πέρασα για πρώτη φορά την πόρτα του Επισκοπείου. Ομολογώ πως αισθανόμουν περίεργα που για πρώτη φορά έφευγα από το σπίτι μου κάπου μακριά για να σπουδάσω. Μπαίνοντας στο Επισκοπείο στα αριστερά μου η πόρτα του Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητρόπολης Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας. Χωρίς να με γνωρίζει και βλέποντας στο πρόσωπο μου ένα φοβισμένο παιδί όπως ο ίδιος ομολόγησε αργότερα, άνοιξε την αγκαλιά του και με δέχτηκε. Παραξενεύτηκα. Τόση αγάπη για έναν ξένο; Τόση στοργή για έναν που δεν γνώριζε και δεν είχε δει και ακούσει ποτέ του για εκείνον; Αισθάνθηκα ότι ο χώρος του Επισκοπείου ήταν προσιτός και από πολύ νωρίς μου φάνηκε οικείος. Και θυμάμαι από την αρχή τον πνευματικό μας Πατέρα άγιο Τρίκκης & Σταγών κ.κ. Αλέξιο να με συμβουλεύει να βρίσκομαι συνεχώς δίπλα στους άγιους Πατέρες της Μητροπόλεως, στον π. Θεόκλητο και τον π. Ιουστίνο για να ωφελούμαι.

Η γνωριμία μου δε με τον άνθρωπο που έχω βάλει στην καρδιά μου και πάντα μιλάω για εκείνον, τον π. Θεόκλητο τον Ποιμενάρχη της Μητροπόλεως Φλωρίνης, μου έδωσε πολύ χαρά και κουράγιο στα πρώτα μου εκεί φοιτητικά βήματα. Το ενδιαφέρον του για το πρόσωπο μου όλα αυτά τα χρόνια πρωτόγνωρο. Και φυσικά όλοι οι Πατέρες της Μητροπόλεως υπήρξαν για μένα σύμψυχοι στα νέα και άγνωστα φοιτητικά μου βήματα. Και συγκεκριμένα οι φίλοι μου Πατέρες της Αγίας Παρασκευής Φλώρινας π. Δημοσθένης Παπαδόπουλος και π. Σάββας Σουμελίδης που για μένα στάθηκαν σαν δικοί μου άνθρωποι και η Αγία Παρασκευή το «σπίτι μου» όπου κάθε μέρα ακουμπούσα τις σκέψεις, τις αγωνίες και τους προβληματισμούς μου. Τους νιώθω και είναι δικοί μου άνθρωποι και τους έχω κάθε μέρα στην καρδιά μου.

[Συνεχίζεται]